

endda paaregnet de 2 Forstærkningsgeneraler i Operationshæren, uagtet de høre hjemme i Forstærkningshæren, og Forstærkningshæren alene er, naar vi anslaa den til de 21 Batailloner foruden 8 Fæstningsbatailloner, i det Mindste paa 25—26,000 Mand eller noget Mere. I det Hele taget stiller Forholdet sig saaledes ved Lovforslaget ugunstigere, hvad Generalerne angaar, end nu ved den bestaaende Hærsordning. — Det var det ærede Medlem meget imod, at der i § 9 omtales, at Mandstabet skal aflægge Trofskabsed. Jeg kan dog ikke finde, hvad der er at udsætte derpaa. Jeg finder det i højeste Grad mærkeligt, at man forlanger, at Marinen skal aflægge Trofskabsed, men Hæren ikke. Har man da saa ringe Tillid til Marinen, at man absolut fordrer en Trofskabsed der, men ikke af Hæren? Sluttelig bemærkede den ærede Taler, at han ikke satte nogen særdeles stor Pris paa Landstormen. Han vilde navnlig ikke erkjende, at Mandstabet i Landstormen var synderlig tjenstdygtigt, og talte om halvtredstindstyveaarige Folk. Men i Landstormen findes der ikke halvtredstindstyveaarige Folk. I Landstormens første Opbud har Mandstabet en Alder af fra 34—42 Aar. Jeg tror, at det er en Alder, hvori man endnu kan stille ikke alene temmelig store Fordringer til en Fædrelandsforsvarer, men ogsaa kan vente disse Fordringer opfyldte af ham. Naar Nøden forlanger, at vi skulle reise til Forsvar Alt, hvad vi kunne, veed jeg ikke, hvorfor man skulde flyde en saa værdifuld Hjælp fra sig, navnlig til Forsvar af befæstede Stillinge og i Særdeleshed da til Forsvar af befæstede Stæder. Det første Opbud er ingenlunde ubetydeligt. Det beløber sig til nogle og tyve Tusind Mand og udgjør altsaa en saa væsentlig Del af vor Lands Forsvar, at der er al Anledning til at drage Nytte deraf. At en saadan Landstorm nærmer sig i sin Organisation til en Militshær, kan der ikke udsættes Noget paa; thi man maa vel tage Hensyn til, at Omkostningerne ikke maa løbe alt for stærkt op. I det Hele taget havde jeg ikke ventet en saadan Behreidelse fra den Side; thi det ærede Medlem kan dog ikke negte, at det gamle, vel uddannede Mandskab i en Alder fra 34—42 Aar er mere kampdygtigt end ungt Milittsmandskab, der kun har faaet en høist ufuldstændig Uddannelse. — Han mente, at hele Lovforslaget nærmest kunde betragtes som en Forudsigelse af, hvad der vilde komme. Jeg haaber, at det skal blive mere end en Forudsigelse, at det skal blive til en Virkelighed, og meget snart til en Virkelighed, thi selv det ærede Medlem erkjendte, at nu maatte der gøres Noget for Forsvaret. Ganske sikkert var det ærede Medlem ikke enig med Lovforslaget; men naar det virkelig er det ærede Medlems Formening, at nu maa der gøres Noget, saa haaber jeg ogsaa, at han er-

kjender, at dette Lovforslag er mere end en tom Forudsigelse.

**Scavenius:** Jeg vil i de forøvrigt kun faa og korte Udtalelser, som jeg har ifinde at komme frem med, komme til mere at tale om dette Lovforslags Motiver, om den Forsvarsplan, som dette Lovforslag viser hen til, end om selve Lovforslaget. Jeg skal imidlertid begynde med det Sidste, og jeg skal da sige, at jeg ligesom det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Overmoes) har den Formening, at det ikke vil være meget hensigtsmæssigt dybere og nærmere at komme ind paa den Organisation, som her er foreslaaet os, men at man opsætter de egentlige, indgaaende Forhandlinger, herom til Udvalgets Forhandlinger, og det af den Grund — idetmindste for mit Vedkommende — at det neppe vil være rigtigt ved sine Udtalelser ved 1ste Behandling at binde sig for meget. Kun kan jeg ikke undlade at gjøre en Bemærkning, og det er den, som jeg tidligere har fremsat her i Thinget, at jeg i og for sig hellere vilde have set, at Regjeringen var fremkommen med et Forslag, der var mere i Overensstemmelse med de Forslag, som tidligere have været behandlet her i Thinget, i Særdeleshed med det, som sidste Gang blev os forelagt, som jo var fremkommet gennem en Overenskomst, om man kan kalde det saa, i alt Fald gennem venstfabelige Forhandlinger mellem den daværende Krigsminister og Landstingets Udvalg og i alt Fald den Side af Folkethinget, hvortil jeg hører. Jeg kan jo nemlig ikke se bort fra, at det for os, som hidtil have forsvaret en Uddannelse for Jobfolket, som er meget forskjellig fra den, der nu er foreslaaet os fra Regjeringens Side, tidt vil være noget vanskeligt at komme bort fra, hvad vi hidtil have anset for vigtigt; men som sagt, jeg vil ikke gaa til disse Forhandlinger med nogen Art af Mistro, jeg vil nære det Haab, at det skal lykkes Regjeringen, den høitærede Krigsminister og os, Thinget, at komme til en Enighed om en virkelig god Hærslov nu i denne Session. Jeg kan ikke Andet end anerkjende, at det nu Bestaaende neppe vil kunne holdes gaaende i Længden uden nogen Forandring, og at vi altsaa, selv om man kunde ønske noget Bedre, noget Mere i Særdeleshed i Retning af Uddannelse, saa, hvis man ellers kan opnaa, hvad Krigsministeren har forelagt i sit Lovforslag, dog ville kunne gaa i den Retning, som Krigsministeren her har forlangt af os, at vi skulle gaa. Men at der fra vor Side kan næres Betænklichkeiten og betydelige Betænklichkeiten, vil den ærede Minister kunne forstaa, da vi jo nu have forhandlet denne Sag saa længe, saa mange Gange og i al den Tid bestandig have staaet paa et andet Standpunkt, hvad Uddannelsen angaar, end det, som Lovforslaget